

δα του θεϊκού σου φέγγου και λάμπανε μ' αυτή στή γη στην οικουμένη, που όταν ήρτες πρώτοι σφιχταγκαλιάσανε το λαμπρό σου κήρυγμα, Κορθινοί κι' Αθηναίοι, Σαλονικιοί κι' Εφέσιοι, και Φιλιππίσιοι και Κολλοσηνοί κι' όλοι οι προπατόροι μας, και ξαναγεννηθήκανε και τρανέψανε και τώρα καταντήσαμε τάποπάτια της Ανατολής, ή πομπή και το περίγελο ιθνώ που χτές ακόμα τρώγανε βελάνια, όταν δεν έτρώγανε τα παιδιά τους. Ρίξε μια ματιά στη δυστυχία μας, όπου να είναι το όνομά Σου δοξασιμένο κι' εύλογημένο εις τους αιώνες Αμίν.

Ο κήρυκας του Νουμά.

ΜΥΣΤΙΚΟ

(L. Stecchetti)

Μια αίματοσιτάλαχη πληγή
κρύβω βαθιά στα στήθη,
Που αγάλι αγάλι σβύνοντας
στον τάφο μ' άγοφόνει:
Στη μινρη θλίψη μου ή καρδιά
σαν το κερί αναλύθη,
Γιατί ή αγάπη μου κρυφή
στα φυλλοκάρδια γέρνει.

Σαν ήλιου φώς πασίχαρο
γλυκοθωρό σιμά μου
Τόν πρυφολατρεμένο μου,
σιό πλάι μου διαβαίνει
Κι' άκούω σά σωροβόλιασμα
βαθιά στα σωθικά μου
Χαράς και πόνον όρμη μαζί
να με γοργοπεθαίνει

Άπ' τη στιγμή π' αγάπησα
χωρίς καμμιάν έλπίδα
Τόκλεισα μέσα στην καρδιά
το μαύρο μυστικό μου,
Ποτέ άπ' την τόση φλόγα μου
δεν θέ να νοιώσει άχτίδα
Μηδέ θα μάθει σάν σβυστώ
το νεκρικό καημό μου.

Κι' όμως πώς θέλω σάν τον δώ,
θεομή ν' ανοίξω άγκάλη,
Να του φωνάξω — Σ' αγαπώ
νά! πάρ' τη την καρδιά μου—
Πώς των ματιών του θάθελα
ν' αντίκρυξα τα κάλλη;
Μ' άχ! τρέμ' ή δόλια μου καρδιά
και σβύνει' ή ματιά μου.

ΝΑΞΙΠΠΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Αγαπητέ Νουμά,

Στη ζαχαρίνια κ' εφτάζυμη—έχει και λίγο πιπέρι, μα ίσως χρειαζότανε κοντά στη ζάχαρη—απόστολική επιστολή» του Έρμονα, του φίλου σου και φίλου μου—δέχομαι τον τίτλο που μου κάνει την τιμή να μου δίνη—δεν βρίσκω τί ναπαντήσω, γιατί βλέπω κίγώ πώς είναι στενές οι στήλες έφημερίδας για τέτλια ζητήματα. Βαζω λοιπόν τελεία και παύλα στις μεγάλες αυτές κουβέντες, που δεν έβγαλα ήγώ στη μέση, αφού μόνο σε παρακαλέσω, έτσι για την άκριβεια, να βάλης τις ακόλουθες δυο-τρεις σημειωσούλες στο άβρο του φίλου σου και φίλου μου Έρμονα :

Α'. Αφού «την παλιά άριστοκρατία την είχε ξεωχεριάσει το σόι της σκλαβιάς», τη νέα κοινωνία τη νικήτρα που βγήκε άπ' την αρχαιότερη δε μπο-

ρούμε να την πούμε κοινωνία σκλάβων. Αφού νίκησε κ' έπιασε τον τόπο της παλιάς, είναι ή κοινωνία των νέων λευτέρων. Κι αυτό χωρίς να ζητάσουμε τί είναι λευτεριά και τί σκλαβιά, που δε θα βρίσκαμε την άκρη.

Β'. Ότι στη νέα θρησκεία βρίσκανε πολλή παρηγοριά οι δούλοι, σαν άνθρωποι κι αυτοί, είναι πολύ φανερό· μα δε βλέπω την άποδειξη ότι οι λευτεροί δεν τη βρίσκανε την ίδια παρηγοριά. Αφού κίόλας—όπως μπορεί να το δη όποιος θέλει στο πολύ κοινό βιβλίο: *La cité antique* του Fustel de Coulanges—άφεντάδες και σκλάβοι δεν είχανε μεγάλο χώρισμα ανάμεσό τους, σαν έγεννήθηκε ή Χριστιανισμός, κ' ή νέα κοινωνία είτανε πειά ζυμωμένη. Βγαίνει λοιπόν πώς ή Χριστιανισμός δεν έγινε ή θρησκεία των σκλάβων, έτσι ειδικά που το θέλει ή Έρμονας, παρά ή θρησκεία εκείνων που τονε δέχτηκαν, όποιοι κι αν είτανε. Κι από τους πρώτους πρώτους ή άριστοκρατία στον κύβο Διονύσιος ή Άρεοπαγίτης.

Γ'. Ο Σόλωνας που παινεύεται:

Πολλούς δ' Αθήνας, πατρίδ' εις θεόκτιτον
άνηγαγον πραθέντας κτλ.,
τους δ' ενθάδ' αυτού δουλίην άεικία
έχοντας, ήθη δεσποτών τρομευμένους
έλευτέρους έθηκα.

και δείχνει μ' αυτά πώς συμπονάει, δεν ξέρω, μα θαρρώ πώς δεν είτανε σκλάβος ούτε λογάριζε πώς θα δαρθή κι αυτός μια μέρα και θα συμπονηθ ή παρμόρια.

Δ'. Δε με πείραζε μένα ή κατηγορία των νοσοκομείων καθόλου, παρά είπα ίσα ίσα πώς κίγώ τα τυχαίνουμαι. Και για τη αγριστηνική φιλανθρωπία, που έννοει και καλά να σώση δυστυχισμένους που τους βαρέθηκε ή ζωή» έξηγήθηκα πώς δεν ύπάρχει τέτλια, παρά μόνο ύπάρχει ή γνωστή όλου του κόσμου φιλανθρωπία.

Ε'. Ξέρω πώς κάπια μίση βγαίνουν από μεγάλες άγαπες· μα, θαρρώ, τα μίση κίτά πάλι τα λένε άγάπες ή πόνους ίσως ή επί τέλους ό,τιδήποτε. Το ζήτημα δεν είταν αυτό. Έγώ ρωτούσα την αγάπη που τηνε βρίσκει μέσ' στις θεωρίες του ή Έρμονας· την αγάπη και τη συμπάθεια, που είναι του συμπονιάρη Χριστιανισμού.

Αυτά μόνο, αγαπητέ Νουμά, και χειριστίματα στο φίλο μας. Πέ του πώς όποτε βρώ καιρό, θα καλοδιαβάσω το Νίτσε αφού τόσο τον αγαπάει μα κι αυτός για' άτίδοτο του Νίτσε ής διαβάση του Lamennais το *Paroles d'un croyant*. Και πέ του άκόμη πώς για το ότι οι θεωρίες των Δαρβινιστάδων δεν είναι όπως τό: NaCl=άλάτι κοινό, έρχεται πολύ επίκαιρο έν' άρθρακι στον τελευταίο «Ιατρικό Μηνύτορα» (του Ρόκκου) για το ξεδιάλεγμα των κορμιών, αν κι όχι σπουδαίο. Κι άκόμη πώς, αφού θέλει να σκετίση το Χριστιανισμό με το εργατικό και οικονομικό ζήτημα, δέχομαι μια χαρά τη γνώμη του κ' εύλογώ το Χριστιανισμό, που ξέρει και κάνει τους σκλάβους ελευτέρους. Και για δες τί όμορφα που το φωνάζουν οι τελευταίες έκλογές στην Άγγλία, της Γερμανίας ή αναβρασμός, ή Ρωσία ή φουρτουνιασμένη! Όμως μου φαίνεται πώς στο πρώτο του άρθρο, το δουλική δεν είχε σέση με κοινωνικά κ' οικονομικά πράματα, παρά είχε να κίνη με την ψυχή ή το κάτι εκείνο που δεν το ξέρω τί είναι και που δεν το θέλει ή φίλος μας ή αγαπημένος. Τέλος θέλω να του πής—βλέπεις δεν έχουσε σωμό οι άπορίες μου—πώς αφού μάχεται το Χριστιανισμό και του φαίνεται πώς είναι ή θρησκεία των σκλάβων, πρί-

πει, για να τον άφανίση, να ζητάη τη λευτεριά του ανθρώπινου γένους. Αυτός όμως, αφού λέει λευτεριά πώς είναι το να μπορείς να σκλαβώνης τους όμοιους σου, χαρίζει έτσι την αιωνιότη στη θρησκεία των σκλάβων, στο Χριστιανισμό. Μπράβο του και Γειά σου. I. Σ.

15. 1. 1906.

«LA BALANCE» (VIESSY)

Revue russe littéraire et artistique.

Troisième année.

Chaque mois 80 pages au moins avec dessins et culs de-lampe originaux. Union postale: un an—18 fr. Rédacteur en chef: Serge Poliakoff.

Moscou, Place du Théâtre, Métropole, 23.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ο ΒΕΛΙΣ... κτλ.

Ο Βελισάριος είναι όρμα σε τρεις πράξεις παρμένες άπ' τη Βυζαντινή Ιστορία και βραβεύμένο, ά δε γελιέμαι, στο Λαζανειο. Η ρεκλάμα του «Μυστικού της ζωής» μάζωξε άρκετό κόσμο στο θέατρο που τυπικά χειροκρότησε το δαφνοστεφάνωτο έργο. Οι θεατρίνοι παίζανε όσο καλά μπορούσαν, έν και δεν ξέρω γιατί σ' όλη την παράσταση μου κάνανε την έντύπωση ανθρώπων που κάποιο βάρος μεγάλο πλακώνει το στήθος τους και δυσκολέθει την άναπνοή τους. Ίσως να είτανε συγκινημένοι άπ' τη δόξα της διδαχής έργου ένου τόσο φημισμένου συγγραφέα, ή μήπως σε κάθε στίχο πουλεγαν έπαιρναν κι άνάσα άνακούφισης πώς ξεφορτώνουν τάχα κομμάτι άπ' το πελώριο στιχοστίθαιγμα που κουβαλούσανε στη ράχη τους. Ποιος ξέρει. Μερικές καλές γριούλες στους τελευταίους πάγκους της πλατείας καθισμένες θυμήθηκαν τα νειάτα τους όταν πηγαινόντας στο μακαρίτικο θέατρο «Παράδεισος» χύνανε τα δάκρυα ποτάμι με το συγκινητικώτατο έργο «Πίστις, Έλπίς και Έλεος». Κατά τα άλλα «πλήρης επιτυχία έστειψε κτλ.»

A. Σ.

Γ. Γ. "Α, λησμόνησα! Το έργο είχε ώραία... αποθέγματα!

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΙ ΑΛΛΗ ΞΥΠΟΛΥΤΗ

Φίλε «N κυμά»,

Βλέπω και κάποιος Καστελλοριζιώτης—να πούχεις φίλους και στο Καστελλόριζο άκόμα· πολύ μεταδοτική θήναι ή επιδημία σου κι ή Θεός να μας φυλάξη—σου στέλνει μια όνομαστική άπόλυτη του Μιστριώτη. Μα από Μιστριώτικες ξυπόλυτες κι άλλο τίποτα. Αφού τις άγαπας, να σου προμηθέψω πολλές. Τώρα με πρώτη φόρτωση λάβε μια παχειά και καλοθερμμένη που μου είναι ή πειδ πρόχειρη. Δε στην τυλίγω με πολλά χαρτόνια για να την χαρής έτσι ξυπόλυτη καθώς είναι :

Γ. Μιστριώτου, Έλλ. Γραμματολογία Τόμ. Α' Σελ. 604.

